

Arrest

nr. 41 581 van 14 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 februari 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 16 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 25 maart 1992 te Yamumbi (Eldoret, Rift Valley province). U bent van Kikuyu afkomst. Na de verkiezingen in december 2007 was u thuis met uw ouders in Kipkaren (Yamumbi, Eldoret, Rift Valley province). Drie mannen vielen jullie huis binnen. Ze sloegen uw ouders. U werd meegenomen. U zag hoe jullie huis in brand gestoken werd. De mannen sloten u op in een kleine kamer. U werd daar gedurende een week

vastgehouden. U werd meermaals verkracht. Toen ze op een dag de deur slecht gesloten hadden achter zich slaagde u erin te ontsnappen. Op uw vlucht kwam u Joseph, een vriend van uw ouders tegen. Hij was eveneens op de vlucht. Hij nam u mee naar een huis. Jullie bleven daar een tiental dagen. U verliet samen met Joseph het land. Op 25 februari 2008 kwamen jullie aan in België. Nog diezelfde dag vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u bang bent dat bij uw terugkeer naar Kenia de mannen die u voordien meenamen u terug zouden kidnappen. U voegde daaraan toe te vrezen dat de Mungiki u zouden willen besnijden (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 7 april 2009, hierna CGVS, pp.9-10-15).

Vooreerst dienen enkele bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal aflegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag en meerbepaald met betrekking tot de verklaringen die u aflegde omtrent het post-electoraal geweld in Kenia waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest. U was niet in staat te zeggen op welke datum de verkiezingen plaatsvonden in 2007 in Kenia (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U wist evenmin wanneer de resultaten van de verkiezingen bekend werden gemaakt (zie verhoorverslag CGVS, p.11). Zelfs gezien uw jeugdige leeftijd mag er wel van u verwacht worden dat u dit weet aangezien u verschillende malen naar deze twee data refereerde om bepaalde gebeurtenissen in de tijd te situeren. Zo stelde u dat drie mannen twintig dagen na de verkiezingen jullie huis binnenvielen (zie verhoorverslag CGVS, p.10). Het is op zijn minst bedenkelijk te noemen dat u nog zou weten dat dit incident zich voordeed twintig dagen na de verkiezingen terwijl u niet wist wanneer die verkiezingen plaatsvonden. U vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk dat de mannen die jullie huis binnenvielen van Kalenjin afkomst waren (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dd.25 februari 2008, punt 6). Op het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat het om Luo ging (zie verhoorverslag CGVS, p.9). Toen u door het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met uw incoherente verklaringen hieromtrent zei u dat het zowel Kalenjin als Luo waren (zie verhoorverslag CGVS, p.16). U kon de volledige naam van Joseph niet geven terwijl u stelde dat het een goede vriend was van uw ouders die toch een tweetal keren per week bij jullie over de vloer kwam (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U vertelde dat u op uw vlucht Joseph op de weg tegen kwam maar u slaagde er niet in te preciseren waar en op welke weg u hem precies tegen kwam (zie verhoorverslag CGVS, p.14). U zei dat Joseph ook op de vlucht was (zie verhoorverslag CGVS, pp.9-14). U was echter niet in staat te verduidelijken waarvoor Joseph op de vlucht was (zie verhoorverslag CGVS, p.14). U wist enkel dat hij niet kon leven op een plek waar zo'n problemen zijn (zie verhoorverslag CGVS, p.14). U vertelde dat Joseph u naar een huis bracht maar u slaagde er niet in te zeggen waar, in welke stad of in welke regio dit huis zich bevond (zie verhoorverslag CGVS, p.14).

U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat jullie in de periode tussen de verkiezingen en het moment dat ze jullie huis binnenvielen, geen problemen kenden en dat de situatie gewoon normaal was (zie verhoorverslag CGVS, p.11). U verklaarde dat ondanks dat er wat spanningen waren u gewoon school liep en uw vader gewoon zijn winkel opende (zie verhoorverslag CGVS, p.11). Het is ten zeerste verwonderlijk dat jullie gedurende twintig dagen geen enkel probleem kenden terwijl in de regio waar u woonde het geweld in die periode meerbepaald tegen Kikuyu op massale schaal uitbarstte (zie documentatie in het administratieve dossier). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar voorvallen die zich voordeden in die periode verwees u naar de protestantse kerk in Kiamba die in brand gestoken werd (zie verhoorverslag CGVS, p.11). U was echter niet in staat te zeggen wat er precies gebeurd was, wie de kerk in brand gestoken had en wie de slachtoffers waren (zie verhoorverslag CGVS, p.11). U stelde dat de slachtoffers die in de kerk omkwamen Luo waren (zie verhoorverslag CGVS, p.11). Het feit dat u als Kikuyu niet blijkt te weten dat de slachtoffers in de kerk allen Kikuyu waren (zie documentatie in het administratieve dossier), doet enkele ernstige vraagtekens rijzen, des te meer daar u wel bleek te weten dat de Kikuyu gevisieerd werden omdat de presidentskandidaat die officieel verkozen werd Kikuyu was (zie verhoorverslag CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd naar concrete voorbeelden van wat er met mensen uit uw omgeving gebeurde in die periode, vertelde u van uw buurman Nganga die met een machete gedood werd (zie verhoorverslag CGVS, p.12). U kon verder geen enkel ander voorbeeld geven van wat mensen uit uw omgeving overkwam (zie verhoorverslag CGVS, p.12), hetgeen gezien het feit dat het geweld in die periode in uw regio algemeen was (zie documentatie in het administratieve dossier), meer dan

bedenklijk is. Gezien bovenstaande bedenkingen kan geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest. Verder rijzen een aantal grote vraagtekens bij uw verklaringen met betrekking tot de Mungiki en uw vrees door hen besneden te zullen worden. U stelde verkeerdelijk dat de Mungiki van Luo afkomst zijn en dat vrouwenbesnijdenis niet tot de tradities van de Kikuyu behoort (zie verhoorverslag CGVS, p.10 en documentatie in het administratieve dossier). U vertelde dat u gehoord had dat de meisjes van uw burens gekidnapt werden door de Mungiki en dat ze door hen besneden werden (zie verhoorverslag CGVS, p.15). U kon echter noch de naam van deze meisjes, noch de naam van hun ouders geven (zie verhoorverslag CGVS, p.15), hetgeen op zijn minst bedenkelijk is daar u verklaarde dat uw vrees voor de Mungiki louter op dit voorval gebaseerd was (zie verhoorverslag CGVS, p.15). U haalde verder geen enkel ander concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat de Mungiki u zouden willen besnijden.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de huidige situatie in Kenia niet beantwoordt aan alle vereisten van de definitie in artikel 48/4. Het land werd inderdaad getroffen door uitbarstingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, maar eind maart 2008 zijn de gemoederen in bepaalde regio's bedaard. Meerbepaald eveneens in de regio van waar u afkomstig zegt te zijn, namelijk Rift Valley Province. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. De VN heeft het niveau van onveiligheid (op de veiligheidsschaal) in Nairobi en Mombasa teruggebracht tot fase 1. Op dit moment kan men bijgevolg niet meer spreken van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict (zie informatie die werd toegevoegd aan het dossier). Artikel 48/4 § 1 is bijgevolg niet van toepassing aangezien het hier een eventueel risico betreft en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U was ten slotte ook niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de procedure

2.1. Verzoekster voert aan "dat hij niet kan rekenen op een effectief rechtsmiddel middels huidige procedure. Dat Franstalige dossiers anders behandeld worden dan Nederlandstalige dossiers." Verzoekster "stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers. Dit blijkt uit het antwoord van staatssecretaris Wathelet gegeven op 15 oktober 2009 op een parlementaire vraag van Senator Nahima Lanjri." Verzoeker meent dat "Om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren dient derhalve deze zaak door de algemene vergadering behandeld dient te worden, Verzoeker zou toch recht moeten hebben op een effectief rechtsmiddel dat beantwoordt aan oa artikel 13 EVRM daarom verzoekt Verzoekende partij de Voorzitter de verwijzing naar deze vergadering te bevelen."

2.1.1. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Verzoeker beperkt zich tot het aanvoeren van enkele cijfers zonder hierbij concreet een beginsel van het vluchtelingenrecht of de Vreemdelingenwet aan te wijzen waarover mogelijk een interpretatieprobleem bestaat. Hoe dan ook, alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. In zoverre dit middel al ontvankelijk zou kunnen zijn, is het ongegrond.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster roept de volgende schendingen in:

“Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; Schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout.”

3.2. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zijn geschonden. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet dienstig aangevoerd.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster verklaarde dat ze *“had geen identiteitsdocumenten omdat ik nog geen 18 jaar was. Ik denk dat mijn ouders wel een geboorteakte hadden maar ik ben er niet zeker van”* (verslag DVZ, p.8) maar toont niet aan dat minderjarigen in Kenia geen identiteitsdocumenten behoeven of zich niet kunnen legitimeren.

Aangezien verzoekster zich kon inschrijven op school is het overigens redelijk te verwachten dat zij zich hiervoor diende te legitimeren. Verzoekster toont aldus niet aan waarom zij in de onmogelijkheid is haar identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas.

4.1.1. Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Het is niet ernstig dat verzoekster niet weet met welke documenten zij reisde. Haar bewering dat haar reisgezel "*alles bij[hield]*" kan niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, 7.04.2009, p.9). Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat zij dermate onwetend kon reizen is dan ook niet geloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reisweg en haar bewering illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

4.2. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters asielmotieven. Verzoekster "*is ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst. Dat hij [lees:zij] niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.*" Verder, meent verzoekster, "*zijn er zeer duidelijk conclusies getrokken die berusten op misinterpretaties van vragen en antwoorden: Vb. Juiste datum verkiezingen Incident in kerk enz,.. (...)*".

4.3. Verzoeksters bewering "*Het Interview gebeurde in Engels wat niet de moedertaal is van de pupil. Tijdens interview is men ong. een kwartier buitengegaan, zowel tolk, advocaat als voogd. De minderjarige ging akkoord hiermee onder druk van het tijdstip (was reeds 14 maand in België) en vooral door het feit dat ze bang was dat bij weigering haar aanvraag negatief zou worden beoordeeld*" berust op een verkeerde of onzorgvuldige lezing van het administratieve dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoekster telkens, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, verhoord werd in het Swahili. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd geïnterpreteerd werden. De Raad ziet evenmin in hoe verzoekster tijdens het verhoor onder druk zou zijn gezet, of om welke reden zij bang zou zijn geweest, noch hoe zij negatief beïnvloed werd toen de tolk, de advocaat en de voogd een kwartier het verhoorlokaal zouden verlaten hebben, en waarom, indien dit het geval zou zijn, verzoeksters advocaat en voogd dit ter verhoor niet hebben gemeld. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoekster bij de aanvang van het verhoor uitvoerig werd geïnformeerd over het verloop van het verhoor, dat er werd gevraagd of zij vragen had en dat zij de gelegenheid kreeg om opmerkingen te maken of aan te geven dat er problemen waren, wat verzoekster echter niet gedaan heeft. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er problemen waren ter verhoor, laat staan dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op "*misinterpretaties*".

4.4. Verzoekster stelt dat "*De asielaanvraag van een NBBM dient men te beoordelen naar zijn psychische rijpheid rekeninghoudend met de persoonlijke, familiale en culturele factoren*" en "*is van mening dat men niet voldoende aandacht schonk aan het feit dat het hier gaat om een minderjarige, een doorslaggevende factor bij de bestudering van een asielaanvraag.*" Verzoekster wijst er ook op dat zij "*wordt trouwens nog altijd psychologisch begeleid omwille van de opgedane trauma's.*"

4.4.1. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat haar asielaanvraag in essentie werd afgewezen omdat het asielrelaas ongeloofwaardig is en niet geobjectiveerd kan worden, wat bezwaarlijk te wijten kan zijn aan haar leeftijd of haar "*psychologische toestand*". Daargelaten dat verzoekster geen psychische aandoening aantoont mag ook van een tiener verwacht worden gegevens uit het dagelijkse leven uitvoerig te kunnen toelichten. Voor zover verzoekster op eigen initiatief naar Europa vluchtte moet zij minstens haar vluchtmotieven kunnen uiteenzetten, in het bijzonder gelet op de ernst van de feiten die afwijken van het alledaagse en een beslissende invloed hadden op verzoeksters verdere leven. Dit is niet het geval. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar familie gevisieerd werd en dat zij zelf werd ontvoerd en opgesloten. Zo is het niet ernstig dat verzoekster de algemene situatie in haar omgeving en

het geweld na de verkiezingen niet uitvoerig kan toelichten, wat temeer klemmt daar zij als Kikuyu zelf rechtstreeks door het geweld werd bedreigd. Verzoeksters relaas over haar ontvoering komt weinig doorleefd voor. Immers kan verwacht worden dat verzoekster in een dergelijke situatie bijzonder oplettend is waardoor niet aannemelijk is dat ze haar ontvoerders niet kan toelichten en eenduidige verklaringen aflegt over hun afkomst. Aangezien het conflict in Kenia etnisch was kan dit er slechts op wijzen dat verzoekster hiermee geen uitstaans had ofwel dat ze geen Kikuyu is. Daargelaten de merkwaardige omstandigheden van verzoeksters ontsnapping, is niet aannemelijk dat verzoekster bij haar vrijkomen niet meteen hulp zocht in haar bekende leefomgeving. Nog minder is aannemelijk dat ze niet eens op zoek ging naar haar ouders maar met een kennis naar Europa reisde. Daarbij kunnen verzoeksters verklaringen aangaande deze kennis evenmin overtuigen. Verzoekster kent zijn volledige naam niet en wist niet waarom hij vluchtte, wat merkwaardig is aangezien zij samen afspraken en beslisten om te vluchten zodat redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij hun problemen minimaal besproken hebben. Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoekster aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar reis geregeld werd door een priester. Verzoeksters toelichting in dit verband, dat *“hij me gezegd had dat ik dat moest zeggen als er vragen over hem gesteld werden”* doch dat ze zich bedacht omdat *“Hij kon me niet meer helpen zo is dus het was beter voor mij om de waarheid te vertellen”* (gehoorverslag CGVS, 7.04.2009, p. 16) biedt geen aannemelijke verklaring en wijst erop dat haar verklaringen ingestudeerd zijn en berusten op advies van derden, wat de geloofwaardigheid van haar asielmotieven verder onderuithaalt. Verzoeksters beweerde vrees voor de Mungiki-sekte en de daaruit afgeleide vrees besneden te worden kan aldus geenszins overtuigen. De Commissaris-generaal oordeelt terecht dat ook haar verklaringen op dit punt vaag voorkomen, in het bijzonder bleek verzoekster niet eens te weten dat vrouwenbesnijdenis tot de tradities van de Kikuyu behoort, wat opnieuw haar etnische herkomst twijfelachtig maakt, minstens haar contacten met de traditionele maatschappij. Deze motieven komen bijgevolg opportunistisch voor. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het asielaanvraag.

4.5. Verzoekster voert aan *“dat de situatie in Kenia wel degelijk heel ellendig is geweest en dit nog is, Men kan verwijzen zoals verwerende partij stelt naar de situatie januari en februari en maart 2008 en meer bepaald de provincie waaruit verzoeker komt. Het feit dat de oud secretaris-generaal van de Verenigde Naties is moeten tussenkomen. Dat daaruit wel degelijk blijkt dat er een groot risico is ingeval van terugkeer naar het land van herkomst het risico derhalve niet eventueel maar eerder reëel te noemen.”* Verzoekster *“verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.”*

4.6. Daargelaten dat verzoekster niet aangeeft naar welke *“mensenrechtenrapporten”* zij verwijst, dient te worden vastgesteld dat het hoe dan ook niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.8. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet) en dat er in onderhavige procedure geen uitspraak wordt gedaan over een terugleidingsmaatregel. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Voor zover verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus dient te worden vastgesteld dat noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. Wat betreft artikel 48/4, §2, c dient te worden vastgesteld dat op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimale organisatie bezitten. Verzoekster toont geenszins aan dat er thans in Kenia een dergelijk gewapend conflict aan de gang is.

5.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.5. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat aangezien verzoeksters asielrelaas berust op louter verzonden verklaringen, het evenmin aannemelijk is dat ze een alleenstaande minderjarige is zonder familie in haar land van oorsprong. Aldus is evenmin aannemelijk dat verzoeksters reis naar Europa niet door haar familie (desnoods financieel) gesteund werd.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK